

*Полтавський національний педагогічний університет
імені В. Г. Короленка
Бібліотека імені М. А. Жовтобрюха
Інформаційно-бібліографічний відділ*

*СТОРІНКАМИ
ЛІТЕРАТУРНИХ
ЖУРНАЛІВ*



1/2016

ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«ДЗВІН»
№2 2016 р.

ДМИТРО КЕШЕЛЯ



«МЕТЕЛИК ЛЮБОВІ»: народне кіно

Ось уже понад три десятиліття талановитий та відомий прозаїк Дмитро Кешеля своєю творчістю формує мистецьке життя Закарпаття.

Із виходом першої книги «Дерево зеленого дощу» (1978), удостоєної премії видавництва «Молода гвардія» як кращої книги року молодого автора, перекладену на російську мову, - до Дмитра Кешелі прийшло визнання. В його творах переплітається трагічне і комічне.

В сім'ї закарпатського села захворіла баба Фіскарашка. Місяць тому їй наснився сон: її мама взяла за руку і повела до велетенського палацу, який був устелений книгами - великими і маленькими, товстими і тоненькими.

«Мамка взяла мене за лікоть і кажуть:

- Ти, Марійко, не дивуйся: коли народжується людина, тут, у

храмі, одразу починається писатися книга її життя.

- А чому вони, ці книги, такі різні? - питаю.

- Яке життя, така і книга, - кажуть загадково мамка.

- *А моя де? – цікавлюся.*
- *Ще не прийшов час тобі на неї глянути, застерегли мамка. Але я тобі покажу набагато цікавіше...*

Мамка повели мене зовсім углиб храму і зупинилися біля сяючої кам'яної колони. Під нею стояв простий дерев'яний сундучок. а на ньому розгорнена величезна книга – найбільша поміж усіх побачених.

- *Підійди до книги, не бійся, - попросила мене мамка. - Це Найдорожча книга у всьому храмі... І називається вона «Книга Таїнства життя»... Вона про те, що таке життя... у чому його смисл...*

Я намагаюся йти, а ноги не ворушаться, вся тремчу у величезній тривозі, а мамка із-за спину на диво спокійно продовжують:

- *У «Книгу Таїнства життя» дозволено заглянути тільки обраним...*

І я дуже щаслива, що перст Божий показав на тебе – мою улюблену дочку... Іди й подивись, що у тій книзі написано для тебе?

Із великими силами і страхами нарешті підійшла до книги... Придивляюсь... щось написано, а прочитати не можу. Геть нічого не виджу,, І тут згадала, що я вдома окуляри забула...

Баба затулила обличчя руками й схлинула від жалю.»

Із того ранку баба почала в'янути. Тільки дві обставини постійно бентежили Фіскарашку: свою раптову неміч вважала покарою за те, що їй було дано Милістю Божою заглянути у Книгу Таїнств і щось прочитати... А вона цього не зробила і тепер мусить спокутувати гріх...

Що за людина ця баба Фіскарашка, яке вона прожила життя, чи прочитала вона Книгу Таїнств і чому повість називається «Метелик любові» ви дізнаєтесь прочитавши твір.

ЛЕСЯ СТЕПОВИЧКА



«БРІТТЕ, ДРІТТЕ, ФРАУ-МАДАМ, АБО П'ЯТА КОЛОНА У ЄВРОПІ» : повість

Леся Степовичка – українська поетеса, перекладач, прозаїк з Дніпропетровська, лауреат літературних премій. Заслужений працівник культури України.

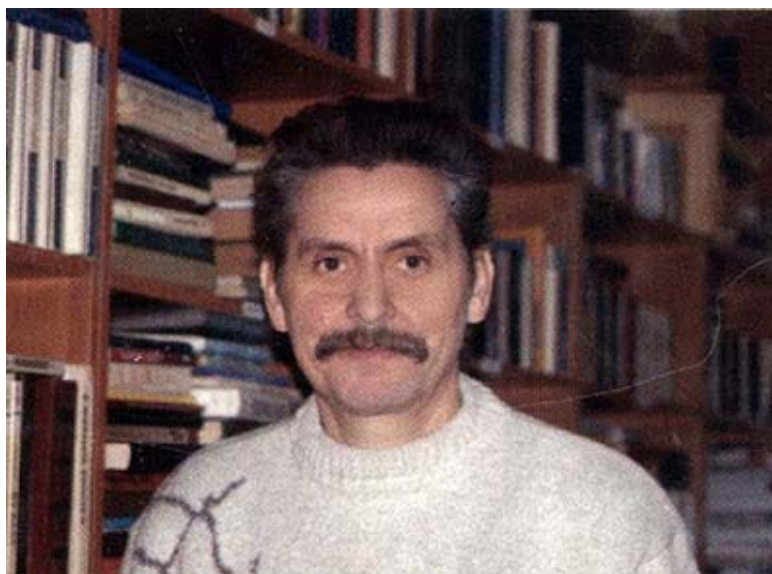
Героїня її повісті «Брітте, дрітте...» журналістка з Берліна, головний редактор журналу «Ост», в коло інтересів якого входить і Україна. За дорученням журналу Грета мандрує великими містами нашої країни, зав'язує знайомства з журналістами та письменниками. Вже побувала в Карпатах, Києві та Криму. Тепер її цікавлять обласні центри і маленькі міста Східної України.

Так вона завітала до письменницького осередку в Дніпропетровську, Журналіст Леся взяла на себе спілкування з гостею. Це знайомство розтяглося на декілька років. На вулиці був 2009 рік. Грету цікавило все, що думають українці про владу, що вони хочуть, при цьому мала на все свою думку.

Що це були за думки і якою її зустріла Леся через декілька років в Берліні, дізнаєтесь, якщо прочитаєте повість.

ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«ДЗВІН»
№3 2016 р.

ПЕТРО СОРОКА



«ДЕ СВИЩЕ ОВЛУР». Книга друга

Петро Сорока – письменник, літературознавець, редактор, науковець з Тернополя. Його постать в сучасному українському письменництві, поза великим сумнівом цікава, характерна, багата на моделі художніх творів.

«Я звідав терни, звідав сум, учився, писав, страждав, любив, горів, трудився, словом, жив» - так каже про себе Петро Сорока.

Його книга «Де свище Овлур» буде цікава тим, хто любить природу. Він описує природу з таким смаком, любов'ю, теплотою, що хочеться опинитися в тих місцях, про які він пише.

У лісі в дерев'яній хатині (лісничівка) живе лісник – дідусь, як називає його автор. Дідусь – великий самітник. Він молоджавий, сивий, плечистий, жиливий і рухливий, гарної статури. Трапляється, що за цілий день ні слова не зронить, тільки думає про щось своє та час від часу занотовує якусь думку в записник, з яким ніколи не розлучається.

У дідуся в лісничівці гостить молодий журналіст, який веде щоденник, спостерігає за природою, занотовує

свої враження, відкриття та пригоди за день, допомагає дідусеві на городі.

Ловиш себе на думці, що хотів би разом з героями блукати лісом спостерігаючи за птахами, звірами, ловити рибу в озері, потім ввечері сидіти біля вогнища і чекаючи смачнющої юшки вести розмову з дідусем (а тому є що розповісти). А ще хотілося б так розуміти природу і про це гарно переповісти.

«У лісі не скажеш собі: я один на весь світ.

У лісі не буває нудно. Тут ти з усіма – птахами, звірами, комахами, деревами, травами...

У лісі ніколи не буває сумно. Радість і щастя інших передається і тобі, й серце співає разом з синичками, стрибає з вивірками, злітає над кронами з горличками, б'ється в унісон із дзумінням диких бджіл.

... Які красиві птахи у польоті. Тоді з'являється в них щось неземне, ангельське. Але красиві птахи й тоді, коли сидять на гілках дерев чи в гніздах. Навіть там не гублять свої вибраності, винятковості.

Дідусь каже: «Птахів неможливо не любити, бо їхня батьківщина – небо. Як і наша».

«Якось я бродив у лісі, стомився, вийшов на невелику галявину і присів на повалене дерево, щоб відпочити. А тут, чую, хтось продирається з протилежного боку, скрадається, як звір. Я швидко вихнув у кущаки, щоб залишатися непоміченим. Цікавість розбирає мене: хто це – людина чи справді звір? Як завжди у таких випадках, час не йде, а повзе і на все спадає тінь настороги. Нарешті з поміж дерев виринає людський силует. Ді-ду-сь! За плечима рушниця, на ногах – кирзаки, вигляд стомлений. Видно з усього – зголодшений, повертається з обходу, добряче надвередивши ноги. Витирає рукавом піт із чола. Чимшвидше хочеться йому до лісничівки, щоб відпочити, попити чайку, упасти на лежанку... Але його погляд затримується на павутинці, в якій заплутався метелик. Дідусь обережно звільняє бранця, кладе собі на долоню і

підносить до гори. Мовляв, лети, дурнику, дарую свободу, і більше так необачно не попадайся у сіті. Але метелик чомусь не поспішає летіти, сидить собі на тій долоні, ніби тим виявляє особливу вдячність рятівникові, чи що. Мені навіть здалося, що він цілує дідусеву долоню, таке зворушливе це було видовище.

Дідусь нетерпляче стрясає рукою. Метелик розправляє крильця і злітає вгору. Але робить одне коло над дідовою головою, потім друге, третє... Дідусеві губи розпливаються в усмішці. І такою красивою, сяйливою, сонячною видалася мені та усмішка, що не сказати. І, може, більше розповіла вона мені про його душу, ніж усі наші дотеперішні довірчі бесіди.»

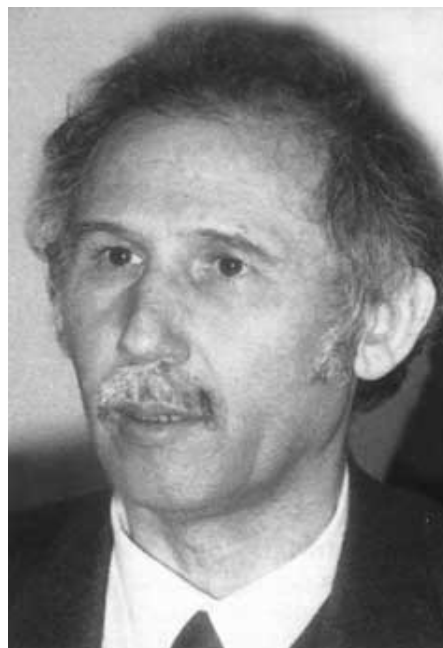
У книзі немає гостросюжетних подій, але вона дуже світла, тепла, життєдайна.

ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«ВСЕСВІТ»
№3-4 2016 р.

МАРІН СОРЕСКУ

Марін Сореску (рум. Marin Sorescu; 19 лютого 1936, Булзешті — 8 грудня 1995, Бухарест) — румунський поет, есеїст і драматург у царині театру абсурду. Один із яскравих представників румунської поетичної хвилі ХХ століття. Його порівнюють із Никитою Стенеску та Аною Бландіаною.

Сореску дебютував 1964 у 28 років збіркою пародій «Один серед поетів». За своє життя випустив 23 книги, ставши одним з найвідоміших поетів Румунії.



ПОРТРЕТ ХУДОЖНИКА

*Дорогу
Я взяв у свої черевики.
Деревам аж до крони,
Натягнув штани.
Вітрові на плечі
Накинув свитину.
А першій хмаринці,
Яку зустрів на своєму шляху,
Насунув на очі
Свого старого капелюха.
А потім відійшов
У смерть,
Щоб подивитися на себе.
Автопортрет
Удався мені на славу.
Подібність була вражаюча.
І хоч я забув поставити підпис,
Люди викарбували
Ім'я
На своєму надгробку.*

СВІТЛАНА АЛЕКСІЄВИЧ



(біл. Святла́на Алякса́ндраўна Алексі́евіч, нар. 31 травня 1948, Станіслав) — білоруська письменниця та публіцистка. Лауреат багатьох міжнародних літературних премій. Лауреат Нобелівської премії з літератури за 2015 рік

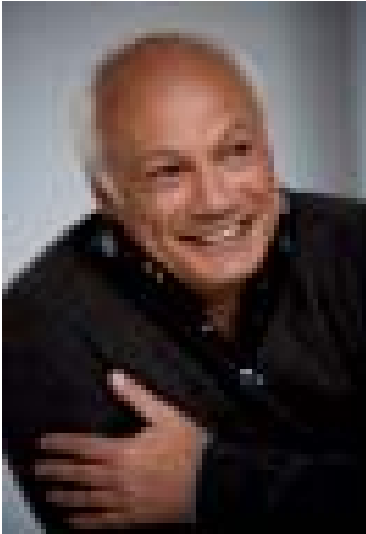
ДИВНИЙ ОЛЕНЬ ВІЧНОГО ПОЛЮВАННЯ (книга любові): фрагмент

«...Людина ж сліпа, без таємниці слабка. Слова піднімаються, слова чіпляються одне за одне, але це дихання чогось іншого; варто людині пізнати любов, як вона пізнає все, всю правду. З одного боку, варіації на одну й ту ж тему, а з іншого – стояння перед загадковою річчю, люди, у яких це є або було, їх ні з ким не сплутаєш, тобто це матеріально та нематеріально одночасно. Світлина в тумані...»

Художньо-документальна книга про кохання. Автор пише про те, що є час любові і воно тече інакше, ніж звичайний час.

Про скалічену і трагічну долю чоловіка читайте у журналі Всесвіт.

ЕРІК-ЕММАНЮЕЛЬ ШМІТТ



*Éрик-Емманюэль Шмітт (фр. **Éric-Emmanuel Schmitt**; нар. 28 березня 1960, Сент-Фуа-лес-Ліон) — сучасний французький письменник, драматург, філософ. Відомий по всьому світу письменник і драматург.*

КОНЦЕРТ ПАМ'ЯТІ АНГЕЛА: повість

«...-Як думаєш, ти зможеш мене колись пробачити?

-Щоб це змінило?-заперечив Аксель ворожим голосом.

Кріс розмірковував, збентежений.

Відчуваючи, що закіпає від люті, Аксель уперто наполягав:

-Що б це змінило? До мене повернулося моє тіло, музика, втрачені роки, якби я тебе пробачив?

-Ні...

-А, мабуть, це б змінило твою долю. Так, певна річ, тобі б стало легше жити.

-Ні, тягар моєї провини буде довіку пригнічувати мене.

-Тоді що б це змінило? Скажи мені! Скажи мені це!

Не в змозі контролювати себе, Аксель почав кричати; звук його металевого голосу відлунював між вологими склепіннями басейну. Старий перестав описувати кола, а круглолиций тренер нахилився, готовий встати з крісла, щоб втрутитися.

Аксель і Кріс деякий час дивилися один на одного. Зрештою Кріс визнав:

-Ти правий. Це б нічого не змінило

-Гм... Тоді я тебе не прощаю. Я не для цього приїхав...»

Про засліплену матір до перемоги Кріс допустився величезної помилки, за яку він розплачувався все життя. А трагедія Аксея перетворила на...

Захоплююча повість у журналі Всесвіт.

ЕЛІС ЕНН МАНРО

Еліс Енн Манро (англ. Alice Ann Munro, нар. 10 липня 1931, Вінгем, Онтаріо, Канада) – канадська письменниця, лауреатка Нобелівської премії з літератури за 2013 рік та Букерівської премії, триразовий лауреат канадської премії генерал-губернатора в галузі художньої літератури.



БЕЛЕТРИСТИКА : оповідання

«Узимку їй найбільше подобалося повертатися додому після уроків музики у школах Раф Рівер. Зазвичай уже було темно, у центрі міста на узвишші сніжило, а на береговому шосе по машині періцив дощ. Джойс виїжджала в ліс і, хоч це справжній ліс із велетенськими дугласіями і соснами, люди жили тут чи не кожної чверті милі...»

Про життя Джойс якій музика допомагає пережити всі життєві негаразди та зберегти любов до мистецтва в серці.

***ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«КИЇВ»
№1-2 2016 р.***

ЮРІЙ МУШКЕТИК



ВІТЕР СВОБОДИ

(довгий роман у короткому викладі)

Юрій Мушкетик – визнаний майстер сучасної української прози. За три десятиліття літературної праці ним опубліковано більше десяти романів, низку повістей і збірок оповідань, написано кілька п'єс. За роман «Крапля крові» автора відзначено Республіканською премією ім. М. Островського (1965), за роман «Позиція» — Державною премією УРСР ім. Т. Г. Шевченка (1980).

Перу Юрія Мушкетика належить низка творів, які відбивають історичний розвиток держави і роль особистості в ньому. Автор продовжує плідну працю на літературній ниві, створюючи глибокі образи, продовжуючи пошуки нових форм і засобів вираження важливих проблем сучасності, зробивши основним об'єктом дослідження людину. Письменник прагне відбити різні періоди життя суспільства, розглядає різноманітні життєві ситуації, показує різні соціальні верстви населення. Він пильно спостерігає за дійсністю, тому герої його творів такі реальні, а проблеми, яких він торкається, такі актуальні.

У романі “Вітер свободи” автор пропонує читачу історію кохання Олексія і Галини – їхня зустріч була випадковою,

згодом вони щиро і на все життя покохали один одного, створили сім'ю.. Але не все так безхмарно, як жадалося, адже події їхнього життя невід'ємні від життя українського суспільства періоду 60-80-х років 20 століття.

Читайте продовження роману в № 3–4 за 2016 рік.

ЙОЗЕФ РОТ



ЛЕВІАФАН

Оповідання австрійського письменника про незвичайного торговця коралами, “який жив із переконанням, що коралі — живі істоти”

“...Існує набагато більше різновидів коралів, ніж знають пересічні люди, що бачили їх лише у вітринах та крамницях. Передусім є шліфовані й не шліфовані, крім того — з рівними, плоскими краями і заокругленими; зі шпикачками і голочками, схожі на колючий дріт; із жовтим забарвленням, майже біло-червоні, як-от інколи верхні краї пелюсток чайних троянд... Є зірочки, шпичечки, рогалики, квіточки. Адже коралі — найшляхетніші мешканці підводного океанського світу, троянди примхливої морської богині, не менш багаті на форми та барви, ніж настрої самої цієї богині...”

ЯК ШВИДКО ЖИТТЯ МИНАЄ...

Інтерв'ю львівського письменника Богдана Залізняка з дніпропетровською поеткою, авторкою книжки віршів "Осінні люди", *ЛЕСЕЮ СТЕПОВИЧКОЮ*



*Як довго життя триває,
вже стільки всього було.
Поволі душа вичахає,
як пічка, як гутне скло...
А у фіналі:
Як швидко життя минає...
Тримаймось за кожну мить!
Ще варта в степену палає,
ще вогнись в серці тремтить.*

Якщо прочитаєте – і книжку, й інтерв'ю не пошкодуєте.

ВІКТОР БАРАНОВ



УЧОРА МИНУЛИМ НЕ БУВАЄ : роман-есе

“Сьогодні я дивився, як відлітали журавлі. Чи може, то були дикі гуси – оддалік не розпізнати. Ні, такі журавлі. І мені схотілося тоді написати про них. Летіли вони повільно, неквапливо, берегли сили на далеку путь, але як же швидко зникали з овиду. Один караван, другий, десятий... Я не встигав з ними прощатись, бо заважала думка: ось птахи нас покидають. Добре, якщо тільки до весни. А коли назовсім?”...

Так починається незакінчений роман “Учора минулим не буває” Віктора Федорович Баранова (1950–2014) – українського письменника, поета, прозаїка, перекладача, Голови Національної спілки письменників, головного редактора літературного журналу «Київ», віце-президента Товариства «Україна-Румунія».

***ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«КИЇВ»
№3-4 2016 р.***

ВАСИЛЬ МОШУРЕНКО



ФРАНЦУЗЬКА НАРЕЧЕНА : оповідання

Історія кохання військово-полоненого українця Пилипа Поліщука і дочки французького лікаря Жаклін Жеразі, яке тривало декілька місяців, але й багато років потому Пилип Прокопович, згадуючи ці щасливі дні казав «...нічого подібного в моєму житті не було... немає... і вже не буде...»

ІВАН МАЛКОВИЧ



ВІД АНГЕЛА ДО ЯНГОЛА: поезія

*Ангел і янгол
від А до Я
від Ангела до Янгола
один — на початку
другий — в кінці
стоять як вартові
як воїни -
абетку нашу охороняють
погнуті щити
пошарпані крила
сажа на обличчі
Ангел і Янгол
...жодна нечисть
не пройде*

АЛІНА ГРЕГУЛ

ПОРВАНІ СТРУНІ СЕРЦЯ

Нарис, присвячений Леонідові Олександровичу Бондару (творчий псевдонім Леонід Дністровий), ім'я якого досі залишається невідомим для широкого кола українських читачів але в Європі та Америці він є вже знаним літератором. Леонід Бондар з 14 років вже друкував вірші у київських журналах і газетах, освіту отримав в Інституті вищої народної освіти у Києві, пережив страшні роки Голодомору, був партизаном у фастівських лісах під Києвом, з 1946 року по 1961 провів у таборах спочатку за "український буржуазний націоналізм", потім за вірші антирадянського змісту, помер у січні 1982 року за не зовсім зрозумілих обставин. Його твори були сміливим викликом тим умовам, у яких політв'язень перебував довгий час.

ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«БЕРЕЗІЛЬ»
№1-3 2016 р.

ГАЛИНА ПАГУТЯК



ГІРКІ ЗЕМЛІ (містерія)

Твір розповідає про долю дівчини Лілі з міста Борислава (яке описав Іван Франко). Це типова історія західноукраїнських дівчат і жінок, які у пошуках роботи змушені виїжджати на заробітки у Європу: хто в Італію, хто в Португалію, хто в Чехію...

Ліля після двох років роботи в Італії повертається у рідне місто. А там усі заводи в руїнах, позаростали бур'янами. Батько і брати не працюють. Мати торгує на базарі. Сім'я живе з материного заробітку та з тих грошей, що регулярно переказує з Італії Ліля.

Приїзду Лілі сім'я не дуже зраділа. За роки відсутності дівчини вони стали ніби чужими. І Лілі вдома не затишно. Для всіх краще буде, якщо дівчина знову повернеться до Італії...

На сторінках «Березоля» любителі поезії знайдуть вірші польських поетів у перекладі Теодозії Зарівної.

Схід України продовжує привертати увагу багатьох людей у світі. Чим там живуть люди? Які в них настрої, сподівання? Чи запанує нарешті мир на Донбасі?

На ці запитання намагається відповісти сільський учитель з Луганщини Микола Михайлович Мамай, який мешкає на межі з окупованою територією — так званою ЛНР у своєму щоденнику, нотатки з якого і подає «Березіль».

ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«БЕРЕЗІЛЬ»
№4-6 2016 р.

ЮРІЙ ЩЕРБАК



ЗБРОЯ СУДНОГО ДНЯ (фрагменти документально-фантастичного роману)

Юрій Щербак написав новий життєрепетний роман «Зброя судного дня». Це гостросюжетний політичний трилер, персонажі якого — вищі очільники України, Росії та США; тут ведеться безжальна боротьба розвідок, діє п'ята колона зрадників, а перемоги досягаються ціною великої крові і страждань.

Загроза застосування ракетно-ядерної зброї примушує Звіра з безодні зупинити наступ на Україну.

Чи надовго?

І чи можна вірити Звіру?

Роман написано в суворій, епічній стилістиці апокаліптичного пророцтва: фантазія автора може стати реальністю історії.

Усі події роману «Зброя судного дня» вигадані, а персонажі не мають нічого спільного з реальними прототипами. Автор не розголосив жодних військових і державних таємниць і не оприлюднив технологічних деталей виготовлення ядерної зброї, бо їх не знає.

«Березіль» пропонує своїм шанувальникам розділи з цього захопливого документально-фантастичного роману. Розділи взято з різних частин трилера і подано під редакційною нумерацією.

***ОГЛЯД ЖУРНАЛУ
«КУР'ЄР КРИВБАСУ»
№314-316 2016 р.***

Журнал «Кур'єр Кривбасу» № 314–316 за 2016 р. теж подає уривки з роману Юрія Щербака «Зброя судного дня».

Також «Кур'єр Кривбасу» друкує журнальні варіанти повісті Януша Корчака «Дитя салону» (вірніше цикл оповідань, об'єднаних спільною назвою). «Дитя салону» містить матеріали певною мірою автобіографічні.

Тут розповідь і про свої сни, про дитячі роки (про страхи і сподівання), про взаємовідносини з батьками, про навчання у школі.